

ZDISLAVA

měsíčník litoměřické diecéze

Ročník XI

číslo 2 – únor 2006

zdislava.signaly.cz

poslední zábava před postní dobou

Masopust

Ač je to svátek nejnepný a světský, je možno ho slavit i v církevním prostředí, jak ukázala sobota v Trmicích.

V sobotu před Popeleční středou se totiž sešlo asi 40 lidí z Ústí n/L a okolí na faru do Trmic, a to na tradiční průvod masek a následnou farní zábavu.

Houslí se chopil organizátor akce - P. Jiří Voleský. Vzali jsme bubínek a některé další nástroje a už jsme se vydali na cestu Trmicemi. Já z Moravy jsem litoval, že jsme nevzali slivovici, neboť byla slušná zima a některé naše kostýmy vyžadovaly lehčí oblečení. Na Moravě by nikdo život takto neriskoval... Snažili jsme se aspoň zahřát zpěvem a pohledem na kouřící komín nedaleké teplárny.

Po ukončení průvodu jsme se na faře zotavili a začali se připravovat na představení masek. Na farním dvoře bylo místa dost, a tak jsme pilně nacvičovali. Při samotném představení bych vyzdvihl sehraný masopustní party „Trpaslíci se sněhurkou“, kteří

předvedli velmi hezké živé obrazy po vzoru Járy Cimrmana, a nápaditý komplot, který bych nazval „pekař a jeho mouky“ - hladká, krupička, hrubá a polohrubá výběrová - již byli (kromě pekaře) navlečení v papírových pytlech s nápisem „Kotkovy mlejny“. Také tu byly masky jako Číňan (Yum Yum), šlechtičny Von Östereich, čarodějnice, vodník a různé škaredé baby. Z naší skupiny byl nejzajímavější malý Ťulda - motýl Emanuel a Jana s Maruškou, jež šly za krále s královnou. Já jsem šel za jirkovského zbojníka. Největší uznání však sklidila mladá rodina s názvem: „Modré z nebe“ (batole barvy modré, rodiče černí a bílí - jako den a noc). Malí Romové vypadali jako běžní civilisti, ale nakonec jsme v nich rozpoznali sehraný tým z Kobry 11 - dálniční policie. Hospodyně z fary šla za zajíčka Azurita a blýskla se

veršovanou hádankou, skrze kterou se představila. Pecku měl také P. Voleský, jenž si vzal inspiraci z kouřícího komínu a šel za „teplárenský komín“ - jeho představení mělo silný ekonomický a ekologický podtext.

Po těchto scénkách a hlasování o nejlepší masku nastala volná zábava s hudbou a tancem. Bylo možno vyhrát něco v tombole. V programu vystoupil také kytarový a taneční šoumen.

Myslím, že se všichni dobře bavili. Velký dík patří organizátorům této akce a zase někdy před postní dobou - nashledanou!

P. Mirek, Jirkov, foto jsr

Dívat se srdcem – Kardinál J. Meisner

Kolínský kardinál Joachim Meisner zavítal několikrát i do naší diecéze. Sám pochází z Wroclavi a vyrůstal v NDR. Od roku 1980 byl berlínským biskupem, od roku 1988 je v Kolíně nad Rýnem. V roce 2005 se nebal přijmout ve svém diecézním městě statisíce mladých při týdenním programu, jehož vrcholem bylo setkání s papežem Benediktem. V roce 1998 mu byl propůjčen Řád bílého lva III. třídy České republiky. Je předsedou nadace Renovabis pro pomoc církvi ve střední a východní Evropě. Otiskli jsme aktuální otázky z rozhovoru s novinářem S. Rehderem.

Mnohé ženy se dnes cítí podceňovány, když jim církev dává za vzor Marii. Maria se jim jeví jako neemancipovaná, tichá žena, která ke všemu říká „Ano“ a „Amen“.

Před nedávnem jsem navštívil výstavu v klášteře Marienstern u Bautzen (Budyšina) při příležitosti oslav 750 let jeho trvání. Část této expozice měla název „Krásné ženy“. Nejkrásnější a nejúchvatnější umělecká díla oslavující ženy nebyla však věnována portrétům hereček a zpěvaček – šlo o překrásná zpodobnění Marie v malířství a v sochařství. Právě tyto exponáty přilákaly nejvíce návštěvníků. Především ženy. Byly tam vystaveny dokonce tři madony, které představovaly typ „Maria gravida“. Gravida znamená „těhotná“, požehnaná Maria, která je plná naděje. Před tímto vyobrazením prodlévaly ženy obzvláště dlouho.

Zeptejte se jednou osob nejrůznějšího původu a věku, o kom hovoří s nejvyšší úctou a vděčností. Je jím skoro vždycky jejich vlastní matka. Pokud člověk ještě matku má, ani si to neuvědomuje. Když jsem svoji matku ztratil, byl jsem tak smutný, že jsem byl vlastně sám sebou zděšen.

V duchu jsem si říkal: přece věříš ve zmrtvýchvstání, proč tedy pociťuješ ztrátu matky a prázdnotu, která vznikla jejím odchodem, tak hořce? V této pro mě těžké hodině mi napsal jeden farář: „Pane kardinále, nestyďte se, že tak truchlíte pro svou matku. Matka je místem, na kterém nám Bůh daroval duši. Proto pro nás je a zůstane tak důležitá po celý život.“

Mnohé ženy vůbec nevědí, co ztrácejí odmítnutím mateřství. Maria byla mat-

ka. Říkají: byla to hodná, tichá, ale neaktivní žena. Ptám se Vás: která žena musí být aktivnější a tvořivější než matka? **Rodinám, které se dnes vážně snaží vést křesťanský život, často fouká do tváře silný protivítr. Křesťanští manželé platí dnes často za komické podivíny. Pro děti to pak vůbec není jednoduché. Co radíte těmto rodinám a především rodičům?**

Ať svým dětem nejprve zprostředkují pocit jejich vlastní důstojnosti. Křesťanská rodina se musí stát biotopem víry. Pak bychom měli tyto biotopy pospojovat, což znamená, že se mají křesťanské rodiny navzájem posilovat. Nikde není psáno, že to má být pouze v rámci oficiálního církevního sdružení. Ale to, že se dnes křesťanské rodiny znají, drží pospolu a společně něco podnikají, považuji za důležité.

Dostávám od farářů více než dříve dopisy, ve kterých mi píší: „Do naší farnosti přišla úplně nevěřící rodina z bývalé NDR, která se chce stát katolickou. Vy přece také pocházíte z této oblasti. Můžete mi poradit, jakou knihu jim mám dát do ruky?“

Odpovídám: „Milý pane faráři, pro první rok nedoporučuji vůbec žádnou knihu. Nejdříve najdete rodinu, která je ochotna sdílet s touto rodinou část svého života, a tím i své víry, která třeba každou druhou nebo třetí neděli s nimi společně stráví den, aby nejprve poznali kulturu neděle. Nejdříve musí víru zakusit, dříve než ji budou reflektovat s nějakou knihou.“

Modlitba ve velké míře zmizela ze všedního života člověka. Dokonce i děti a mladí lidé se často neučí modlit ani doma, ani v katolických školách a školkách. Jak se má tedy člověk naučit vážit si modlitby jako něčeho smysluplného a pro křesťana navíc přirozeného a přímo základního?

Ano, bohužel tomu tak je. Nám vůbec nepomůže nad tím naříkat. Měli bychom říct: Tak začni ty nebo ty, který to vidíš. Vždycky mě velice zarazí velká nepřítomnost modlitby v manželství. Samozřejmě – modlit se – to je namáhavé, neboť modlitba je vždycky činností srdce. U křesťana nejde nic, vlastně vůbec nic bez nasazení srdce. A v modlitbě musím, pokud chci být upřímný, nechat Boha nahlédnout do svého nitra, do své duše. To není vždycky příjemné. Proto například předchází kompletáři – večerní modlitbě církve – vždycky zpytování svědomí s prosbou o odpuštění. Proto lze tvrdit: budeme-li se opět více modlit, budeme se též více zpovídat, a Bůh nás pak uvede do náruče svého odpuštění. V modlitbě se otvírám Bohu. Čím více se otvírám, tím více do mě padá Boží světlo. Pak teprve opravdu poznám, kdo jsem.

text: KNA, foto archiv: Jablonné '05 a Mariánské Radčice '96

Spiritualita postu

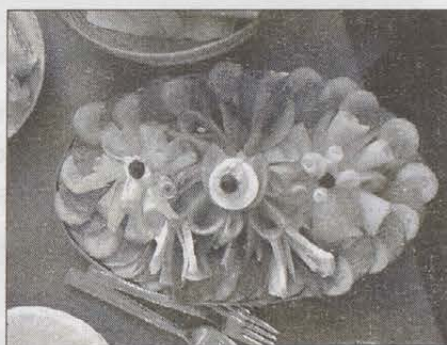
Postí se dnes lidé? Většinou slyšíme odpověď, že už to nikdo nedělá. Ve skutečnosti i dnes jsou posty časté. Ale jsou podle lékařského předpisu a říká se jim dieta. V nemocnicích dosahují tyto posty stupně, za který by se nestyděl žádný asketa. Co se dnes dělá skoro výlučně z důvodů hygienických, zdravotních, má v dějinách lidstva motivy náboženské. Nebo i jiné? Půst se vyskytuje prakticky ve všech starých náboženstvích. Jaké jsou vlastně jeho motivy? Proč se lidé rozhodnou nejíst, nebo jíst málo, nebo se zdržovat masa?

„Pak zavedl Duch Ježíše do pouště, aby tam byl pokoušen od ďábla. Zůstal tam čtyřicet dní a čtyřicet nocí, nejedl a nepil a nakonec měl velký hlad.“ (Mt 4, 1-2)

Jedna z prvních příčin postu je smutek v rodině. Ženě umřel muž. Přestane jíst. Snad nemá ani chuť, ale pak se to stane rituálním výrazem jistého postoje. Přestane vařit. Jako by chtěla říci: Můj život už ztratil cenu. Tento výraz smutku se dodnes vyskytuje na vesnicích v jižní Itálii, na Sicílii. V domech, kde někdo zemřel, se nevaří. Jídlo jim přinášejí sousedé.

Znamená tedy půst jakoby konec života. Ale všeobecné přesvědčení lidí nachází i zde východisko: konec jednoho života může být začátek druhého. Půst tedy, který je rozloučení se starým životem, se stává přípravou na nový život. V tom smyslu se u některých národů ukládal půst nevěstám. Měly začít novou dráhu, se starým se mají rozloučit. Proto se toho začínají poněmhu zříkat. Nevěsta už nebude jíst s otcem a matkou, odvyká si domácí jídla. Bude brzo jíst v novém domě podle nových zvyků. Tento půst není už výrazem smutku, ale očekávání. Symbolicky pojat mohl mít náboženský smysl. Proroci se připravovali na své nové životní poslání dlouhým postem. I Ježíš se postil čtyřicet dní podle tradičního biblického čísla.

Možná stojí za to si popřipomenout v této souvislosti, že podle východních

představ trvá přechod z tohoto života do života věčnosti duši čtyřicet dnů.

Jsou důvody k postu hygienické, sociální, psychologické. I náboženských motivů je vícero. Zastavme se jen u jednoho, který byl u vzniku postů: rozloučení se se starým a očekávání něčeho nového, důležitého. Ten, kdo má upřené oči k ideálu, kdo si je jist, že už je na dosah ruky a že se brzy uskuteční, pochopitelně ztrácí smysl pro to, čemu se říká požitky dneška. Považuje to všechno za něco, čemu se nevěnuje mnoho pozornosti, ať už je to jídlo nebo zábavy nebo dokonce užívání manželství. Moudré panny, které čekají ženicha, se osvobozují od všeho, co jiné váže. Postí se tedy ve všem. Pravý křesťanský půst tedy odpoutává zájem od nedůležitého a zaměřuje ho k důležitému. Je to výraz vnitřní svobody.

Vážení čtenáři,

v prosincové a lednové Zdislavě jsme vás postupně informovali o změnách ve vydávání Zdislavy. Všem změnám nebyl ještě konec, nyní dochází ke změně v osobě tvůrce internetových stránek Zdislavy. Více se dozvíte z článku Dominika Fišera a nám nezbyvá nic jiného, než Dominikovi poděkovat za jeho několikaletou obětavou práci.

Ani druhé sdělení nás netěší. Stala se nám chyba při přípravě a tisku složenek na váš letošní příspěvek na náklady Zdislavy. Naše distribuční firma správně nepochopila náš záměr nezvyšovat váš letošní příspěvek. Ponechala příspěvek při odběru jednoho výtisku a při odběru většího množství stanovila příspěvek jako násobek tohoto základu. Tím zapoměla na snížení nákladů, které vzniká při zaslání většího počtu výtisků. Ti, co ještě složenkou nezaplátili mají možnost se obrátit na Vydavatelství IN s.r.o. (tel. 775 598 604, e-mail zdislava@in.cz) a požádat o novou složenkou se správnou částkou. A těm, kteří již zaplatili na složence uvedenou částku, přeplatek odečteme na složence pro následující rok. Mrzí nás to a všem se omlouváme.

redakce

Sedmikráska

*V zajetí velkých věcí
dne*

*pospíchám
městem*

*červená semaforu
mě přiměla stát
oči však netrpělivě běží dál*

*utkvěly na
rozčuchaném bíložlutém bodě
ve špinavém trávníku města*

*sedmikráska – nepatrná věc
a já náhle ucítila
ve vzduchu jaro*

Andrea Schwarzová

Otec biskup Pavel přihlíží hře o svatém Václavu, kterou předvádějí děti ze Saleziánského střediska mládeže v Teplicích

Oslavy Dona Boska v Teplicích

V pátek 27. ledna 2006 se před 17. hodinou zaplnil děkanský kostel svatého Jana Křtitele v Teplicích věřícími, aby se účastnili slavnostní mše svaté k počtě zakladatele salesiánů – svatého Jana Boska.

Bohoslužbě předsedal litoměřický biskup Mons. Pavel Posád a s ním koncelebrovali členové salesiánské komunity v Teplicích – P. Benno Beneš, P. František Pospíšil, P. Jozef Kujan, P. Ladislav Nádvorník a P. Stanislav Jonášek. Otec biskup v kázání poukázal na příklad Dona Boska, který získal velkou lásku a laskavým jednáním srdce mladých hochů z ulice a pomáhal jim poskytnutým učením a vzděláním, aby se stali platnými členy lidské společnosti a zároveň poznali, jak je miluje Bůh. Poměry tehdejší mládeže se v mnohém podobaly dnešním, i dnes se mladí touhlají po ulicích a konají zlé věci. Liší se ale prostředí a způsob života dnešní doby, a tím i přístup k mládeži. Otec biskup popřál teplickým salesiánům, aby dále úspěšně působili mezi zdejší mládeží podle vzoru svého zakladatele.

Krvavé křtiny jako inspirace

Po mši svaté přišlo překvapení. Všichni zůstali na svých místech, neboť byla ohlášena skupina dětí z místního Salesiánského střediska mládeže, která předvedla scénu ze hry „O životě a smrti svatého Václava“. Připravila ji MUDr. Eva Poláčková, salesiánská spolupracovnice, která se dala inspirovat Tylovou hrou Krvavé křtiny. Mezi účinkujícími dětmi převládala děvčata, která převzala

i mužské role, jako roli svatého Václava. Děti hrály s chutí a otec biskup byl jejich vystoupením potěšen.

Tím ale nebyl program vyčerpán. Věřící se přesunuli do budovy sousedního Regionálního muzea, kde se konalo představení divadla jednoho herce. Vystoupil pan Miroslav Částek s duchovním pořadem „Moc a sláva“ podle anglického spisovatele Grahama Greena. Hrál se v krásném rokokovém sále zámku, který byl zcela zaplněn diváky – zúčastnil se i otec biskup. Duchovní pořady pana Částka získaly v posledních letech velkou popularitu, vystupuje s nimi po celé republice. Hra Moc a sláva se odehrává v době pronásledování Církve v Mexiku ve 20. letech 20. století. Hlavní postavou je kněz i se svými lidskými chybami, který nakonec obětuje svůj život. Představení zaujalo všechny přítomné.

Dr. Norbert Krutský, foto: Zdeněk Traxler

PODĚKOVÁNÍ

Jménem všech účastníků velice vydařené oslavy pětiletého působení Hospice sv. Štěpána v Litoměřicích děkujeme z celého srdce otci biskupovi Pavlu Posádovi, že si při svém pracovním vytížení našel čas a přišel mezi nás a naše nemocné. Protože v sobotu odlétá do Říma, oslavil s námi anticipovaně už při dnešní mši svaté v kapli hospice i Světový den nemocných.

Nikdy jsme nepochybovali, že Pán Bůh naše modlitby za uzdravení otce biskupa vyslyší. Dnes jsme se radovali z jeho stabilizovaného zdravotního stavu, ale taky jsme hodně načerpali. Načerpali jsme lásku, pokoj a radost, kterými jeho srdce doslova přetéká. Přejeme mu dobré pořízení v Římě a šťastný návrat domů mezi své diecézany.

Jménem zúčastněných:
MUDr. Marie Goldmanová,
MUDr. Eva Hviždálová,
MUDr. Marie Svatošová

Z Liberce

Ve středu jsme se sešli při slavení mše s naším biskupem Pavlem Posádem a provinciálem karmelitánů Vojtěchem Cyrilem Kodetem v Liberci a následně v novém karmelitánském knihkupectví. Děkuji za toto krásné setkání.

Oceňuji, že viditelné postavy tohoto setkání si na něj i na nás udělaly čas. Škoda, že mše byla slavena v kapli na faře místo v kostele, protože jsme se tam prostě nevešli a fara byla po 6. hodině uzamčena (možná jako výchovný prostředek pro ty, kdo přišli pozdě – otázka, jestli člověk vždycky může za to, že přijde pozdě, třeba, když pracuje do půl šesté, nebo než se prodere sněhovou kalamitou ke slavení mše).

Určitě nezaškodí se nadále modlit za naše pastýře, zejména biskupy, kněze, generální vikáře atd. Krásný den! PF

(red.kráceno) pavel204@post.cz

Litoměřický bohoslovec studuje v Německu

Bohoslovci přijatí do noviciátu v Schönstattu

Říká se: „Sejde z očí, sejde z mysli“. Neplatí to však vždy. Z našich modliteb a vzpomínek jistě nezmišel litoměřický bohoslovec Jirka Landa, i když ho v současné době nemáme v 300 km vzdáleném olomouckém semináři, ale mnohem dál, v německém Porýní. Rádi bychom se také se čtenáři našeho diecézního časopisu podělili o zážitky z tamní slavnosti.

Radostná slavnostní bohoslužba se uskutečnila 22. ledna 2006 v německém Schönstattu. Pět mladých mužů pocházejících z Německa, Maďarska, České republiky (Jirka Landa) a Filipín odpovídá na Boží volání a vstupuje do noviciátu společenství Schönstatt-Patres – a tím na počátek dlouhé cesty ke kněžství. Symbolem tohoto kroku je přijetí tzv. „Sionského roucha“.

Sionské roucho je liturgický oděv; jeho přijetí je vnějším, viditelným vyjádřením kroku na cestě povolání, cestě, která bude trvat téměř 10 let a povede přes teologická studia, duchovní formaci, pastorální a sociální praktika a vyvrcholí kněžským svěcením.

Samotná mše svatá v adoračním kostele byla dojemnou a krásnou eucharistií (díkůvzdáním). V průvodu přišlo k oltáři 80 kněží z celého světa, mezi nimi i naši dva čeští kněží pracující v tomto institutu. Liturgie probíhala ve třech jazycích: německy, maďarsky ačesky, první čtení bylo v češtině, druhé maďarsky, také přímlyby byly víceja-

zyčné v podání rodičů bohoslovců. Roucho přijali novicové z rukou provinciála P. Franze Brügggera, který předtím v homilii vysvětlil, co tato slavnost znamená. Bílá barva roucha symbolizuje podíl na Kristově kněžství a symbolizuje čistotu, Boží obraz v člověku. Cingulum (rovněž bílé), jímž je roucho přepásáno, je symbolem poslušnosti a napojení na Krista a společenství Schönstatt-Patres.

Se slovy „Ich bin bereit“ (jsem připraven) předstupují jednotliví kandidáti

a po následné modlitbě přebírají svůj nový liturgický oděv. Odkládají černá saka a oblékají bílou barvu svého nového stavu. Ve všech obličejích se zračí veliká radost a odhodlání, v očích rodičů i nějaká ta slzička (v předvečer slavnosti mi syn řekl: „zítra už ti nebudu patřit“), všichni blízcí, rodiče a přátelé hluboce prožívají rozechvění svých chlapců.

Pro celosvětové společenství Schönstatt-Patres je to velký den. Je zde přítomno mnoho kněží a seminaristů ze všech kontinentů: z Nigérie, Burundi, z Indie, z jižní Ameriky (Argentina, Chile) a celé Evropy. Při bratrském objetí pokoje přijímají své novice s láskou a radostí mezi sebe, do velké rodiny schönstattských kněží. Krásná atmosféra prožitých slavností se pak přenáší i do „Vaterhausu“, kde je připravena hostina pro 200 lidí.

Nyní chlapce čeká rok a půl intenzivní duchovní formace, kdy budou uzavřeni světu, aby mohli lépe poznat své povolání, své dary od Pána, aby s Ním mohli být v nerušeném spojení a dialogu. Nám nezbyvá, než se modlit, aby vytrvali na dlouhé cestě, která je před nimi, aby nezklamali naděje do nich vkládané a vyrostli v kvalitní Boží služebníky.

Marie Landová, Litoměřice

Smrt zaživa

„Nejhorší je smrt zaživa“, řekl můj malý kamarád. Byli jsme skupina malých dětí, která si hrála na vojáky v lese za vesnicí. Debatovali jsme tehdy o válečných filmech z II. světové války a jeden z nás se tak zamyslel – tváří v tvář smrti na bitevním poli a mučení od protivníků – a podotkl, že smrt je nejhorší zaživa. Samozřejmě, jinak to ani nejde – ale nám to v těch osmi letech nepřišlo. Brali jsme to asi tak, že někdo zemře normálně – sešlý věkem, to je pro dětský rozum normální. Ale když musí umřít mladý člověk? To je přece záhada. To je „smrt zaživa“.

Je dnes mnoho mladých lidí, kteří jsou nevléčitelně nemocní, nebo byli zraněni ve válce, při autohavárii. O světovém dnu modliteb za nemocné chceme prosit i za tyto mladé, aby neztráceli odvahu žít a našli smysl života v Bohu. Utrpení je tajemství, jak řekl papež Jan Pavel II.

Jsou ale i takoví lidé, kteří umírají zaživa díky vlastní lenosti a touze užít si života co nejvíc – drogově závislí, závislí na počítačích atd. Toto vyčlenění ze společnosti je také (svým způsobem) smrtí. Ježíš ale přišel, aby nám dal život a dal ho v hojnosti. I za tyto lidi prosme a podporujme programy k uzdravení. Když jsem byl v Medžugorji, navštívili jsme komunitu, ve které se mladí narkomani léčí skrze tvrdou práci a modlitbu (a taky pevnou ruku řeholní sestry Elvíry). Úspěšnost vyléčení je poměrně vysoká.

Pomáhejme jak můžeme různým organizacím, které se poctivě snaží napomoci lidem opět se začlenit do společnosti – nebýt mrtvým zaživa. A nezapomeňme na modlitbu.

R.D. Mgr. Miroslav Dvouletý,
šéfredaktor

Apoštolát není ohrožením svobody

Chceme-li pro své přátele to nejlepší, nic lepšího než dar víry jim zprostředkovat nemůžeme

Podle posledního sčítání obyvatel České republiky v roce 2001 se ke katolické víře přihlásilo přes 2 milióny občanů (přesný počet je 2 740 780), což představuje zhruba 27 % celkové populace. Jako věřící samo sebe definuje 32 % obyvatel ČR. Z celé Evropy je více osob bez vyznání jen v Estonsku. Ne nadarmo je možné považovat Českou republiku za misijní území.

Tato chmurná situace by však neměla věřícího katolíka přivádět k pesimismu nebo rezignovanosti, ale měla by být pro nás výzvou k vyslyšení Kristových slov volajících po našem aktivním apoštolátu. Vždyť Pánova slova: „Jděte do celého světa a hlásejte evangelium všemu tvorstvu“ (Mk 16, 15) nebyla určena jen jeho současníkům, ale jsou dnes určena i nám všem, kteří se těšíme z toho, že jsme Božími dětmi. Dar víry, který nám byl dán bez našich vlastních zásluh, není určen k prohos-podaření (srv. Mt 24, 14–30), ale měl by být aktivně využíván v každodenním životě k stále větší oslavě Boha, jehož aktivním plodem je i apoštolát.

Překážka apoštolátu

Společnost na prahu 21. století však vymyslela důmyslné argumenty pro to, jak se šíření víry bránit. Katolík, který se snaží se svými přáteli diskutovat o Bohu a víře nebo svým příkladem ostatním ukazovat pravou životní cestu ve smyslu Kristových slov „Já jsem cesta, pravda a život“ (Jan 14, 6), může snadno narazit na hradbu, kterou představuje snaha ochránit osobní svobodu druhých lidí.

Argument, který vychází z přesvědčení, že je potřeba druhého člověka tolerovat a nezabývat se jeho nevědomostí či jeho životem, protože je tím respektována jeho svoboda, je nutně považovat za chybný, protože je založen na naprosto nesprávném výkladu svobody. Člověk, který nežije v Pravdě, totiž není svobodný. Vyzdvihování svobody na úkor pravdy vede pouze k jedinému – člověk se ztrácí své vlastní přirozenosti, tedy toho, že je člověkem.

Pravá svoboda není svévole

Spolu s učitelským úřadem Církve můžeme říci, že svobodný není ten,

kdo zneužívá své tělo nebo jiného člověka k ukojení svých sobeckých potřeb, ani ten, kdo je závislý na věcech, které ho obklopují. Jinými slovy, „není opravdové svobody, leč ve službě dobra a spravedlnosti. Zvolit neposlušnost a zlo je zneužitím svobody a vede k „otroctví hříchu“ (Katechismus katolické církve, č. 1733).

Mnozí lidé si bohužel toto své otroctví ani neuvědomují. Příkázání lásky k bližním nám proto říká, že takovým lidem bychom měli pomoci nebo se alespoň o pomoc snažit. Pokud máme skutečný zájem o lidi ve svém okolí, nelze jen tak přehlížet, že žijí ve stavu odvrácení od Boha. Chceme-li pro ně to nejlepší, nic lepšího než dar víry jim zprostředkovat nemůžeme.

Taková pomoc prostřednictvím našeho apoštolátu je naprosto legitimní. Každý člověk je totiž povolán k životu ve společenství s Bohem. Vždyť jaký jiný cíl má všechno lidské konání, než konečný život ve společenství s Bohem?

Každá lidská bytost během svého života žízni po Boží lásce. Odpovědí na tuto lásku je sám Boží Syn, který je pramenem věčného života. Kdo žízni a přijde k němu, pije pramen věčného života (srv. Jan 4, 14). Tato jedinečná skutečnost, která je nesmazatelně vryta do lidské přirozenosti, obhajuje jakékoli apoštolské působení. Apoštolát totiž není nic jiného, než pomoc druhým lidem „rozpomenout“ si na své primární povolání, které je od přirozenosti vlastní každé lidské bytosti. Společně s námi dnes žije spousta lidí, kteří na své povolání být opravdovým Božím dítětem zapomněli. Tak jako onen žebrák v Jeruzalémě u rybníka Bethzatha, nemají tito lidé nikoho, kdo by je „nesl do rybníka“, aby se mohli uzdravit (srv. Jan 5, 2–9).

Náš nezastupitelný úkol

My nemůžeme jen tak nečinně stát a přihlížet tomu, jak naši přátelé, známí, spolužáci nebo kolegové v práci, neznají nikoho, kdo by jim zprostředkoval svědectví o Pravdě. Výzva, která na nás v okolním světě čeká, je proto veliká.

Obrovským darem, který nám může v apoštolátu nejvíce pomoci, je naše přátelství s druhými lidmi. Přátelé si navzájem pomáhají a snaží se být tomu druhému co nejvíce na blízku. Vzájemná pomoc a láska, které přátelství obsahuje, s sebou určité přináší i možnost hovořit o víře, o Bohu i o problémech, které jsou způsobeny kulturou „moderní“ společnosti, jako jsou ohrožení v oblasti čistoty nebo nezřízený konzumismus. Přátelství v sobě totiž obsahuje i velmi důležitý prvek lásky, kterým je přátelské napomenutí. Pokud naše přátele skutečně milujeme, je naše napomenutí jen prostředkem otevřít druhému oči a pomoc rozpomenout si na skutečně pravdivé hodnoty lidského bytí.

Modlitba před činností

Nesmíme však při našem apoštolátu zapomínat na to, že víra je nezasloužený dar, jehož udělení není v naší moci. Samotnou apoštolskou činností proto musí předcházet modlitba a oběť. Svátý Josemaría k tomu v Cestě říká: „V první řadě modlitba; pak pokání; na třetím místě, teprve na třetím místě činnost“ (Cesta, 82). „Proste, a dostanete; hleďte a naleznete; tlučte a otevře se vám! (Lk 11, 9)“ jsou slova Ježíše Krista, která nám neříkají nic jiného, než to, že naše modlitby budou vyslyšeny. Neměli bychom však být pasivní, ale musíme pro naše přátele a kamarády skutečně tlouct a bušit, aby i jim byla dána možnost být Božími dětmi.

Ke svému kříži přitahuje Kristus každého člověka. Jeho vykupitelská smrt nebyla určena jen pro vyvolené, ale je to oběť za všechny, za každého z nás. Vědomí této skutečnosti nás vede k horoucí lásce a starosti o všechny duše, které nás obklopují.

Podle povolání, dobových požadavků, různých darů Ducha svatého, nabývá apoštolát různých forem. Avšak „duši veškerého apoštolátu“ zůstane vždycky láska čerpaná především z eucharistie“ (Katechismus katolické církve, č. 864).

Hodnota nemocného člověka

Současná světová situace nás vybízí ukazovat dnešnímu člověku význam života, znovu objevovat jeho hodnotu a důstojnost.

V době, kdy je stále více pohrdáno bezvýznamnými a nemohoucími, v době, která si paradoxně zakládá na svém vysokém kulturním a komunikačním standardu, je třeba člověku vrátit jeho pravé lidství. Velcí myslitelé naší doby poukazují na to, že dnešního člověka stále více ohrožuje to, co sám vyrábí. Chápání hodnot se redukuje na význam využití a spotřeby, má dáti - dal. Stává se člověk jako člověk tímto pokrokem opravdu lepším? Je zodpovědnější a přístupnější vůči druhým, především vůči těm nejpotřebnějším a nejslabším? O tom, že tomu tak není se může člověk každodenně přesvědčit. Je tedy třeba si odpovědět na otázku: Proč je tomu tak? A kde má člověk brát jistotu své hodnoty a to i v situacích své největší tělesné či duševní bídě?

Člověk byl stvořen k Božím obrazu, k Jeho podobě, odtud pramení jeho důstojnost. Ale zároveň byl uhněten z prachu hlíny, což poukazuje na jeho hranice. Člověk se dopustil hříchu. A to tím, že zapomněl na to, že je obrazem Boha, a ne Bohem samým! Tím si přivodil pád, bolest a porušitelnost, život

už není jako před hříchem – nese pečeť smrti. Otevírá se dimenze utrpení...

Bůh však lidstvo nenechal na pospas samo sobě. Vedl ho laskavou rukou, a když se naplnil čas, poslal Vykupitele, svého Syna, který se stal člověkem. Ježíš Kristus člověku vrací jeho původní důstojnost svou smrtí a zmrtvýchvstáním. Druhý vatikánský koncil připomíná, že „člověk je jediný tvor na zemi, kterého Bůh chtěl pro něho samého.“ V člověku je ten neklid, který vyjádřil sv. Augustin: „Ty jsi nás, Pane, stvořil pro sebe a naše srdce nenalézá pokoje, dokud nespočine v tobě.“

Církev je vždy tam, kde člověk trpí. Jejím úsilím se v Evropě a v rozvojových zemích začaly stavět první nemocnice, domy pro opuštěné děti, pro malomocné a hospice. Křesťanská láska se vztahuje na všechny bez rozdílu rasy, sociálního postavení nebo náboženství.

Nečeká žádný zisk ani vděčnost. Neboť jako nás Bůh miloval nezištně, tak ať se i věřící svou láskou obrazejí na člověka a milují ho ze stejné pohnutky, z jaké hledal člověka Bůh.

Tato důstojnost a hodnota lidského života, ke které byl člověk povolán Bohem od věčnosti, nezaniká ztrátou tělesné svěžesti a krásy důsledkem stáří či choroby, ani poklesem pružnosti uvažování a paměti. Svätý otec Jan Pavel II. nás k tomu vybízí: „Nebojte se! Nebojte se Božího tajemství; nebojte se Boží lásky; a nebojte se ani lidské slabosti! Člověk neztrácí svou velikost ani ve slabosti. Nebojte se svědčit o důstojnosti každé lidské bytosti od okamžiku jejího početí až do smrti.“

R.D. Mgr. Alois Heger, Chomutov

Věřím v odpouštění hříchů

Motto: „Rozumné srdce získává poznání, ucho moudrých je vyhledává“ – Přís 18, 15

Na podzim se konalo v Novém Adalbertinu v Hradci Králové již V. celostátní setkání katechetů.

Jeho ústředním tématem bylo: „Věřím v odpouštění hříchů.“ Na tuto myšlenku se přednášející podívali z mnoha stran. Z poznámek vyjmu dvě základní věty, co může přinést odpouštění (nebo neodpuštění hříchu) člověku a přidám k zamyšlení úryvky ze dvou knih.

Potleskem již v průběhu přednášky byly odměněny myšlenky prof. Ctirada Václava Pospíšila. Ten na začátku své přednášky uvedl slova básníka Jana Zahradníčka řečená spoluvězni „Na Mírově“. Varoval spoluvězně: „Přestaň s tou nenávistí, nebo tě To sežere.“

Druhá, pro mne zásadní věta, byla pronesena v závěrečné přednášce MUDr. Ludmily Bartůškové: „Od-

puštění je způsob jak zabránit tomu, aby nám minulost diktovala, jak má vypadat budoucnost“.

K této stručné zprávě přidávám úryvky z předmluv k dvěma knihám. Jednu, „Duše Ruska“, napsal Tomáš kardinál Špidlík. V úvodu a na zadní straně, jako by to chtěl podtrhnout, mimo jiné píše: „Sotva se najde historie některého národa tak zmatená, jako je historie ruského národa. I to však musí mít svůj význam. Právě ta utrpení, která jsou spojena se ztrátou orientace, inspirovala Dostojevského k přesvědčení, že jediná láska, která se vždycky osvědčila jako jediná opravdová, je láska chudého lidu ke Kristu...“

Bratr Bertrand Jeuffrain OSB, mnich z kláštera Mesnil Saint-Loup v závěru předmluvy ke knize Anastasie Douroff „Zkoušené Rusko“ píše: „Každé

z podivných setkání, úžasných projevů lásky a naděje, které nám autorka na těchto stránkách plných verry, humoru, slitovnosti a víry oživuje, je světelkem pronikající noc ateismu. Co s tím světelkem uděláme my? Dejme se poučit syny ruské země, dětmi zraněné a mučené církve, na kterou útočil sovětský režim, pilně ji zesměšňoval a měl ji za nic, církve jež vydala našim dnům to nejkrásnější svědectví, svědectví mučednictví.

Díky Bohu žijeme v době, kdy už můžeme vědět o obětech víry, naděje a lásky, jež ruský lid vložil do pokladnice všeobecné církve. Díky dílu Anastasie Douroff si můžeme uvědomit: noc ruských křesťanů, kříž zasazený do srdce ruské země připravující zářivá svítání v církvi celé.“

František Němeček (zkráceno)

Rozloučení s internetovou Zdislavou

Podobně jako se Michal Podzimek, bývalý šéfredaktor, se Zdislavou rozloučil na přelomu roku, činím tak i já o necelé dva měsíce později z postu tvůrce a správce Zdislavy internetové.

Internetová Zdislava vyvstala mým úsilím před třemi roky z popela, celý projekt byl od začátku až do konce taková jedna malá „one man show“. S rozjezdem mi tenkrát ještě pomáhali Viktor Matys, tvůrce prvního webu Zdislavy, s Honzou Mackem. To dobou zastupovala Zdislava na internetu celou naši diecézi, protože o webu biskupství se ještě ani neuvažovalo a můj nápad jej vytvořit byl odmítnut několik dní před plánovaným jednáním, načež po jisté době web opravdu vznikl, nikoli však mým přispěním.

Jak Zdislava začala, tak i bohužel končí, i když nevím, jestli slovíčko „bohužel“ je úplně na místě. Biskupství si našlo člověka naprosto oddaného jeho názorům a „prověřeného“, a já se s radostí a nostalgií zbavuji břemena, které jsem po tři roky ochotně nesl. Má práce byla zcela dobrovolná, bez nároku na odměnu, jak se tak říká: za „zaplat Pán Bůh“, a když už jsem v posledních týdnech neslyšel ani to, ale pouze neustálé stížnosti a pohrdání mojí obětavou prací... Změna poměrů ve vedení Zdislavy mě nakonec donutila k odchodu a k ukončení spolupráce.

Biskupství nového člověka zaplatí, web Zdislavy také, dá-li Pán Bůh bude koupena doména, budou nové modernější a kvalitnější stránky (nezmění-li na biskupství plány). Jen samé přínosy, toto by se za mého působení v životě nestalo, konečně se, bohužel předpokládám, že s velkou nelibostí, usype nějakých pár drobných taky do něčeho jiného, než jen na opravy padajících prázdných kostelů a far. Zkuste si sami odhadnout, kolik asi peněz z diecézního rozpočtu jde do

internetu a šíření křesťanství touto, v dnešní době nejpřístupnější a nejjednodušší cestou. Katecheta osloví deset nebo dvacet dětí ve farnosti, z nichž polovina v pubertálním věku od církve odejde, na internetové stránky Zdislavy denně zavítá přes 40 návštěvníků a (skoro) každý na ně může zavítat rovnou z pohodlí svého domova, a to 24 hodin denně.

Má práce byla dobrovolná, proto ji také dobrovolně končím. Pro některé z vás to možná bude potěšením, jiní budou skákat do stropu, někomu spadne kámen ze srdce, někdo bude i litovat, to už tak bývá. Budu své síly raději věnovat užitečnějším aktivitám, než abych podporoval časopis, napíši to na rovinu, porušující svobodu slova. A jak psal Michal Podzimek ve svém zcenzurovaném rozhovoru pro lednovou Zdislavu, „Podzimek nezapomíná“, přidávám se k němu svým Fišer také nezapomíná. Od Zdislavy si dávám přestávku ne na dva roky, ale nadoživotí (je otázkou či).

Lednové číslo bylo poslední, které na internetu vyšlo mým úsilím. Stávající stránky na internetu poběží jako archiv ještě do spuštění „nové“ Zdislavy a poté budou zrušeny a přesměrovány na novou adresu. O vycházení Zdislavy na internetu se pro vás od nynějška bude starat Tomáš Chlouba, který mě nahradí.

Věřím, že mnoho z vás bylo s našimi stránkami spokojeno a byly pro vás přínosem, a děkuji velice všem, kteří mě v mém úsilí podpořili.

Dominik Fišer, internetový tvůrce Zdislavy (zdislava.signal.cz)
necenzurováno

DEN ZASVĚCENÉHO ŽIVOTA

Na začátku února, na svátek Uvedení Páně do chrámu, se sešli osoby zasvěceného života různých řádů, kongregací a sekulárních institutů působící v naší diecézi na společném slavení eucharistie v katedrále sv. Štěpána. Jejich den pokračoval přednáškou františkána Ctirada Václava Pospíšila na téma Trojice a společnost, společným obědem a vzájemnou výměnou svědectví života.

Turnaje Orla Zdislavské župy ve stolním tenise

Zástupci celkem 7 orlských jednot se setkali na Turnaji Orla župy sv. Zdislavy ve stolním tenise jednotlivců a družstev – Kvalifikaci ústředních turnajů Orla pro župu Brynychovu, Orlickou, Stojanovu a sv. Zdislavy v orlovně v Lomnici nad Popelkou 18. února 2006. Hráči 4 jednot z místního semilského okresu, i výkvět orlských jednot z Orlice a Vysokého Mýta. Nemenší obdiv a díky ale jistě patří i družstvu seniorů z Lomnice nad Popelkou, které i ve městě plném sněhu, ledu a břečky dopravilo do orlovný dostatek materiálu pro posilnění třicítky lidí.

Po deváté hodině dopolední nejprve po krátkém uvítání a promluvě proběhly turnaje družstev mužských kategorií: v ženských kategoriích bylo přihlášeno jediné družstvo žen. Pro rychlý průběh turnaje byl propocicemi stanoven vyřazovací systém, hra jednotlivých zápasů na dvě vítězné sady ze tří, zařazení případné čtyřhry až po dvouhrách, hra jednotlivých utkání jen do dosažení většiny dosažitelných bodů, případně jen do stavu 3:0, nakonec však po domluvě turnaje juniorů a žáků byly odehrány každé družstvo s každým a celkem se to stihlo (výsledky byly poměrně jednoznačné). Naproti tomu v kategorii mužů dva zápasy ze tří skončily 5:5, v prvním případě rozhodl rozdíl jedné sady, v druhém pak míčky.

K tomu, aby si všichni dosyta zahráli, pak sloužil odpolední turnaj jednotlivců, hraný v jediné skupině šestikolově švýcarským systémem, jednotlivé kategorie pak byly zvlášť vyhodnoceny, částečně hned na místě, celé výsledky pak byly dopracovány dodatečně, jelikož zaslání kompletních výsledků a diplomů poštou se jevílo pro účastníky přijatelnější než čekání na ně na místě. Vítězná družstva i nejlepší žák si své poháry ovšem odvezli s sebou.

Vít Juza

Misionářka peruánské džungle

Vzpomínáme 66. výročí smrti Ascensión Nicol Goni OP (Z dominikánské rodiny)

Svatá Ascensión Nicol Goni se narodila v roce 1868 ve Španělsku. Věřila, že našla své povolání v životě kontemplativní dominikánky, a tak vstoupila do kláštera v Huesce. Ale ve věku čtyřiceti let zcela opustila svůj stávající život. Nabídla se, že odejde do Peru, aby se jako vůbec první misionářka pokusila proniknout do peruánské džungle.

Později se k ní připojily další ženy, aby pod vedením dominikánského biskupa fr. Ramóna Zubiety založily Dominikánské misionářky Nejsvětějšího růžence, kongregaci, jejíž představenou se stala sestra Ascensión. Kongregace je zasvěcena evangelizaci chudých, připravena jít tam, kde ji církev nejvíc potřebuje. Svátá Ascensión zemřela ve věku sedmdesáti dvou let (24. 2. 1940), po životě plném velkorysého obětování evangelizaci a práci pro chudé.

Dne 14. května 2005 se v Římě sešlo pět set účastníků jak z řad zasvěceného života, tak laiků, aby byli přítomni svatořečení blahoslavené Ascensión. Dominikánští misionáři a misionář-

ky přijeli z mnoha vzdálených zemí – Tchaj-wanu, Filipín, Austrálie, Timoru, Macaa, Indie, Konga, Angoly, Mozambiku, Kamerunu, Peru, Chile, Bolívie, Nicaraguy, Guatemaly, Mexika, Puerta Rica, Portugalska a Španělska, aby se shromáždili v jednom bratrském společenství.

Ráno proběhl v konventu sv. Sixta obřad vítání poutníků. Klášter sv. Sixta má pro dominikány velký význam, protože je prvním římským klášteřem, do kterého povolal ženy přímo svatý Dominik, aby žily podle ducha evangelia, aby se modlily a vedly kontemplativní život, což byla jediná forma zbožného života, která byla tenkrát ženám v řádu povolena.

Během tohoto obřadu, který vyvrcholil slavením liturgie, každý kontinent představil krátkým pásmem svou kulturu a národ. Rovněž byl předveden goblén, který z různých materiálů společně utkaly ženy z mnoha zemí. V pondělí 16. května přijal papež poutníky účastníci se svatořečení. Svatý otec nás povzbudil, abychom, ve svých srdcích nesli apoštolský zápal, který inspiroval matku Ascensión, a vyzývá nás, abychom byli vždy připraveni **jít tam, kde nás církev potřebuje.**

Matka Ascensión se dala do služeb Království mezi chudými, riskujíc vše, co měla a co byla. Říkala nám: „Nechci se posvěcovat sama, raději bych se s tím, čím zde bylo obtížné se posvětit, setkala na věčnosti.“ Volá nás nyní, abychom ji následovali, nejdříve v tomto životě a potom i na věčnost.

Svatá Ascensión, děkujeme ti, žeš nás naučila bezpečné cestě následování Krista způsobem vlastním svatému Dominiku. Přimlouvej se za nás, abychom poznali, co máme konat a co je v našem životě správné.

sestra Zdislava OP, Jirkov

Obnovit naději

Americká biblická společnost nabízí útěchu Božího slova těm, kteří přežili hurikán Katrina

Podívejte se do očí matky oddělené od svého dítěte, do očí mladého muže, který ztratil práci, a do očí dětí žijících v nouzovém příbytku tisíce kilometrů od svého domova, který už neexistuje – a uvidíte strach a beznaděj. Američané přispěli kolem 1,2 miliardy dolarů, aby uspokojili fyzické potřeby více než milionu lidí bez domova v Luisianě a v celé oblasti zasažené hurikánem. Vyjádřili tím svou sounáležitost podobně jako s oběťmi tsunami na začátku roku. Ale co udělat pro duchovní zdraví těchto přeživších? *Jak můžeme obnovit jejich naději?*

Dorris Ellisová pracovala jako dobrovolnice a předávala Bible od Americké biblické společnosti lidem čekajícím ve frontě na pomoc od Federální agentury pro řízení záchraných prací. Řekla o tom: „Lidé stáli ve frontě, když dostali do ruky Bibli, a někteří se hned pustili do čtení. Byla to pro ně velká posila.“

„Ti, kteří přežili rádní hurikánu Katrina, toho potřebují hodně – především jídlo, vodu a přístřeší. A lidé z celé Ameriky jim otevřeli svá srdce a domovy,“ říká Dr. R. Lamar Vest, předseda výboru Americké biblické společnosti. „Jenže oni také potřebují naději, která je naprosto nezbytná, aby člověk mohl začít znovu.“

Ilustrační foto Americká biblická společnost

Dobrovolníci rozdali víc než 700 000 Biblí, Nových zákonů a částí Písma evakuovaným.

Americká biblická společnost připravila pro ty, kteří přežili katastrofu po hurikánu Katrina, speciální verzi biblické brožurky „Bůh je naše útočiště a síla“. Doposud bylo distribuováno 246 000 výtisků v angličtině a 50 000 ve španělštině. „Naším cílem je, aby každý dostal Bibli, a chceme také nahradit Bible, které byly zničeny v poškozených kostelích,“ říká Dr. Vest.

Radost každého člověka, který dostane do ruky Boží slovo a chystá se znovu budovat svůj život, dává příslib do budoucna.

Poláci

Seriál: Národnostní mozaika litoměřické diecéze

V tomto miniseriálu si chceme uvědomit, že naše diecéze nejsou jen Češi, nýbrž že tu žijí i jiné národnosti, které prožívají víru třeba tak, jak se naučily doma v jiné zemi.

Jejich pohled na církev a víru na českém severu může být v leccems přínosný. Chceme postupně oslovit Němce, Čechy, Moravany, Slováky, Romy a popř. Čechy z Ukrajiny nebo Rumunska. Ti všichni patří do církve v severních Čechách.

Dnes začneme s bratry Poláky. Jejich pomoc v kněžské službě nejen v naší diecézi je nezpochybnitelná. Jsou to dědicové svatého Stanislava, ale také svatého Vojtěcha a svatého Radima. Hodně Poláků sem přišlo za prací a mnoho se jich tu oženilo či se vdaly. Ze všech národností jsou Poláci nejvíc samostatní v cizině. Mají své vlastní farnosti ve všech velkých městech Evropy nebo USA a rádi se schází po mši na kus řeči. Taková silná enkláva v žádném městě naší diecéze není, ale přesto se tu a tam konají mše v polštině, např. v Litvínově, kam přišlo v minulosti hodně Poláků za prací a v současnosti je zde polský kaplan. V naší diecézi pracuje asi 15 polských kněží, z nichž někteří patří do kongregace saletinů (Bozkov). Dva Poláci – P. Jucha a P. Szeliga – jsou členy kněžské rady! Vloni jsme si při výročí kardinála Trochty připomněli nečekaný a odvážný projev krakovského biskupa Wojtyly nad hrobem v Litoměřicích. Nechme tedy některé naše polské bratry a sestry vyjádřit svůj názor.

Grzegorz Czerny – kněz, Litvínov

Rozdíl mezi církví v Polsku a v litoměřické diecézi:

Rozdíl v působení kněze je v katechezi. V Polsku učí kněz třeba 30 hodin týdně náboženství. Tady je přístup více individuální. Člověk tu má možnost víc si popovídat o různých věcech, jak je kdo chápe. Jako kněz se tu snažím využít všechny schopnosti ke službě lidem – to je samozřejmě stejné jako v Polsku. Další rozdíl je ten, že v Polsku jsou masy lidí – je velká kvantita, tady je lidí méně, zato jsou však duchovně kvalitnější.

Co mi zde vadí:

Jednání se státními úřady je problém, zvláště s památkáři. Na místní úrovni to jde. Obecní úřady se samy nabídnou, že pozvou lidi např. na půlnoční, zařídí klid. Ale to je jen na místní úrovni. V Polsku vyjdou knězi vstříc na jakémkoli úřadě.

Co se mi tu líbí:

Ti lidé, co chodí do kostela, se snaží víru rozvíjet, poznávat. Existují ochotní laici ve farnosti, o které se mohou opřít. Tím, že kněží je méně, tak tím je tu laik aktivnější. V Polsku kněz pracuje s masou lidí, ale jinak zůstává sám. Tady není tak daleko k laikům nebo ke katechezi nevěřících. Církve v Čechách má tu možnost utvářet se znova. Má široké pole působnosti.

Polské mše v Litvínově. Schází se 2. neděli v měsíci. Lidé, kteří se tu oženili či vdali. Je jich tu mnoho. Někteří víru uchovali, jiní ne. Zdaleka ne všichni pak přijdou. Ale ti, kteří přicházejí, je jich asi dvacet, cítí, že jim to něco dává. Využívají též možnosti duchovního rozhovoru a zpovědi v polštině.

Marie Günterová – charitní pracovnice, Jirkov

Rozdíl mezi církví v Polsku a v litoměřické diecézi:

V roce 1970 jsem nastupovala do práce, ale v Polsku byl problém najít práci. Na úřadě práce mi nabídli výjezd za prací do Československa. Dělal jsem šest let v Benaru v Litvínově. Tehdy chodily ve velkých skupinách do kostela věřící Polky. Komunistický sever byl udiven tolika cizími věřícími. Jako věřící nás přijaly a respektovaly jen malé hrstky starších lidí. Postupně se kamarádky povádaly, tak přibýlo pár mladých lidí, ale některé vdané za nevěřící muže naopak odešly. Já jsem se vdala za Čecha z věřící, ale nepraktikující rodiny. Stále jsem vedla rodinu v křesťanství. Pak jsem se přestěhovala a dostala nový byt. Při dorůstání nebyla ve městě možnost náboženství, a tak děti chodily do hlavního města. Pocházím z věřící rodiny z malé vesnice kousek od Krakova, z 13 dětí, pět sourozenců zasvětilo život Bohu.

Co se mi tu líbí:

Líbí se mi, že přibývá věřících a mladých víc, než v mnoha letech minulých.

Co mi zde vadí:

Lidé se bojí druhých lidí kvůli církvi. Neotevřenost lidí svému okolí.

Rafal Wala – kněz, Klášterec nad Ohří

Rozdíl mezi církví v Polsku a v litoměřické diecézi:

Žádné velké rozdíly nevidím. Jak v Polsku, tak zde je nejdůležitější přinášet Boží slovo, hlásat Krista. To musí kněz dělat všude. Trošičku se to rozlišuje v počtu lidí, ale to není podstatné.

Co mi zde vadí:

Tuto otázku mi už položili víckrát. Lidé se mně často ptají. Ale já jsem tu jen na návštěvě. Pracuji tu a cítím se tu dobře. Neodvážuji se to tu posuzovat.

Co se mi tu líbí:

Líbí se mi způsob prožívání víry místních lidí. Mají živou víru, jsou otevření. Mají i pochopení pro svého kněze. Mají dobrou vůli ke spolupráci s knězem. Taková dobrá vůle třeba v Polsku není.

Diecézní centrum pro rodinu pořádá

Víkend pro ženy – dámská jízda

Kde: Diecéz. dům kard. Trochty (DDKT), Komenského 4, Litoměřice

Kdy: 31. 3. – 2. 4. 2006

Témata: Dotyková terapie, aromaterapie, syndrom vyhoření, ženy v Izraeli

Začátek: pátek 19.00 h

Ukončení: neděle 15.00 h

Program: Pátek: Seznámení, Soutěž o nejlepší pečivo (každá žena upeče a přiveze slané či sladké pečivo, se kterým bude soutěžit o hodnotné ceny, a to pak bude konzumováno po celý víkend ke kafičku). Sobota: zdravý způsob života, psychohygienu, příklady z rodičovské praxe, nácvik relaxačních technik, práce ve skupinkách, zpívání, židovské tance – Mgr. Květa Sluková, Miluše Vrkoslavová,

Neděle: Jak žijí ženy v Izraeli – Mgr. Tereza Štýsová

Cena: 600 Kč / víkend, spacáky vezmete s sebou.

Iva Růžičková, Husitská 128/32, 417 41 Krupka, nebo E-mail: dcpr.ltm@tiscali.cz

Informace: tel: +420 731 158 924, 417 852 315

Kurz aktivního rodičovství – „KARO“

Milé maminky a milí tatínkové, kteří jste na mateřské dovolené, vám všem je určeno toto povídání a následující informace.

V minulém čísle Zdislavy jsem vás informovala o kurzu aktivního rodičovství (KARO) a dnes vám o něm přináším více podrobností.

Náš kurz, který pořádá Centrum pro rodinu, je připraven pro ženy i muže na rodičovské dovolené, kteří chtějí chápat své rodičovství hlouběji, než jen jako obstarávání a hlídání dětí. Každý z nás, kdo pobyl nějaký čas s dětmi doma, může potvrdit, že se rozhodně nejedná o dovolenou.

Čemu se tedy budeme na kurzu věnovat? Zmapujeme vývoj rodiny z historického hlediska, povíme si o tom, co přináší vaše práce pro rodinu, jak je tato práce důležitá nejen pro ostatní členy rodiny, ale i pro vás a vaše budoucí zaměstnání. Budeme se zabývat nácvikem správné komunikace a nasloucháním partnerovi a svému okolí. V jednom dopoledni se také budeme věnovat důležité kapitole

našeho života – rozdílům mezi mužem a ženou a objasníme si, proč nám někdy porozumění tak vážně. Při těchto zamyšleních nám bude nápomocen psycholog a pomůže nám leccos si uvědomit a zdůvodnit. V našem kurzu jsme nezapomněli ani na partnery maminek, pro které je připraveno jedno večerní setkání, na kterém budou muži diskutovat o otcovství, mužství a partnerství.

V dalším z našich setkání vám přineseme aktuální informace o trhu práce, o podnicích a firmách příznivých rodině.

Kurz začne 18. dubna v Litoměřicích v prostorách diecézního domu a zakončen bude 13. června. S těmi z vás, kteří se přihlásíte, se uvidíme celkem osmkrát, vždy jedno dopoledne v týdnu. Pokud máte problémy s hlídáním dítěte, vezměte ho s sebou, hlídání bude zajištěno studentkami. Náš kurz

Christologie

Zveme zájemce na přednášky v DDKT v Litoměřicích dne 1. dubna 2006 od 9.30 hod.

Na téma christologie přednáší P. Ctirad Pospíšil.

Den dětské scholy

Diecézní katechetické středisko vás srdečně zve v sobotu 20. května 2006 na DEN DĚTSKÉ SCHOLY. Přihlásit se může dětská schola z litoměřické diecéze se třemi písněmi, jejichž texty vycházejí z Písma svatého.

Vybraná schola bude reprezentovat naši diecézi na Dnu křesťanské kultury 24. června 2006 ve Dvoře Králové nad Labem.

Začínáme ve 13.30 hod. mší svatou, kterou bude celebrovat litoměřický biskup Mons. Pavel Posád.

Uzávěrka přihlášek je 10. května 2006.

je určen vám, kteří se ještě nechystáte do zaměstnání a vašemu nejmenšímu dítěti ještě nebyly 3 roky.

Celý tento projekt vznikl z potřeby celospolečenského uznání práce na „pracovišti zvaném domácnost“. Tento projekt si klade za cíl upravit pohled na rodičovskou dovolenou a těm, kteří na ní jsou, navrhnout příjemnější úhel pohledu na tento krásný čas.

Projekt je spolufinancován Evropským sociálním fondem a státním rozpočtem České republiky, proto je pro účastníky kurz zdarma.

V našem kraji je toto první vlaštotovka, proto ji nenechme ulétnout do teplých krajín.

Více informací se dozvíte od Margity Šantavé, která se vám ráda bude věnovat. Na váš zájem se těší Margita Šantavá a Iva a František Růžičkovi – Centrum pro rodinu

Kontakty: Margita – 731 402 414, E-mail: santava@centrumprorodinu.cz

Iva – 731 158 924, E-mail: dcpr.ltm@tiscali.cz

Na chlapské společnosti se těší František Růžička

Centrum pro rodinu, občanské sdružení, Diecézní Centrum pro rodinu biskupství litoměřického, YMCA Setkání, občanské sdružení pořádají

Víkend pro chlapy ze severu

s malou školou bubnování

Kdy: 28.–30. dubna 2006. Příjezd v pátek 28.4. mezi 18.30–19.00 (respektujte, prosím, tento čas). Ukončení v neděli 30. 4. obědem. **Kde:** V Domě setkání v Albeřicích (Dolní Albeřice 1, Horní Maršov). **Cena:** 700 Kč/víkend za celý pobyt, s pitím i se stravou. Jedinou podmínkou je účast na celém víkendu. **S sebou nezapomeň:** bubny (hudební nástroje) a půllitr

Ten, kdo nepocítil chvějící se buben mezi sevřený stehny, do kterého bubnuje dlaněmi ve stejném rytmu tak jako ostatní vedle něho, těžko pochopí, co je to bubnování.

Muži si vytvářejí vztah jeden k druhému jinak než ženy. Ženy si rády povídají z očí do očí, hledí si do tváře a snaží se číst z ní pocity. Muži nemají potřebu všechno si hned propovídat a aby roztáli potřebují k tomu prostředí i čas. Muži si vytváří vztah „rameno k rameni“ pomocí společné činnosti.

Bubnování je zvláštním druhem komunikace, společné činnosti, ale i chlapskou modlitbou. Pravá modlitba pro muže není o odříkávání naučených slov, ale je to vědomé propojení těla i mysli. Učit se modlitbě znamená učit se opouštět všechny filtry, kterými se díváme na svět. Těmito filtry jsou přehnané posuzování, zloba a strach. Bubnování nám umožňuje ze sebe dostat všechny negativní pocity a vyčistit naše nitro. Vyjadřování pocitů je u chlapy dost často problémem, a tak se díváme na svět skrz brýle svých bolestí i zranění, a to nám v běžném životě brání vidět svět takový, jaký skutečně je. Bubnování je ale i způsob, jak bezpečně naložit se svými pocity, křivdami, strachem a obavami. Bubnující muž je naplněný vibrující energií, která mu umožní to, co většina mužů neumí a jen těžko se učí, to je být se svými pocity a cítit se přitom dobře.

Přihlášku prosím zašlete: František Růžička, Husitská 128, 417 41 Krupka 3, frantisek.ruzicka@mukrupka.cz

V případě ztracení či dotazů neváhejte a volejte mobil 420 602 282520.

Diecézní pastorační středisko srdečně zve

• Setkání pastoračních asistentů

6. března 2006 v Litoměřicích v DDKT

8. března 2006 na arciděkanství v Liberci

Téma: Velikonoční tajemství v životě křesťana

Přednášející: P. Mgr. Vladimír Novák

Začátek vždy v 9.30 mší svatou a předpokládaný závěr v 15.30.

• Setkání varhaníků a sbormistrů

Sobota 18. března 2006 v Litoměřicích

začátek v 9:30 v DDKT a od 10:00 pokračování programu v aule Střední pedagog. školy (naproti DDKT)

Téma: Hudební doprovázení jako služba v liturgii

Odborný lektor: prof. Jaroslav Vodrážka z pražské konzervatoře

• Setkání kněží do 10 let od vysvěcení

Sobota 22. března 2006 začíná mší svatou v 9:30 v Litoměřicích v DDKT

Téma: Svátostný život kněze v souvislosti s jeho posláním

Přednášející: Mons. Karel Herbst

• Setkání stálých jáhnů

Sobota 1. dubna 2006 v Litoměřicích v DDKT

• Setkání laických studentů a absolventů teologických fakult a všech, kteří se zajímají o život církve

Změna termínu uvedeného v Pastoračním plánu Litoměřické diecéze! Nový termín je sobota 22. dubna 2006 v Litoměřicích

Více informací v příštích číslech, na telefonu 416 738 036 nebo na našich webových stránkách.

Diecézní pastorační středisko, Komenského 4, 412 01 Litoměřice, tel.: 416 738 036, e-mail: pastoracni.ltm@quick.cz

www.pastoracni-ltm.cz

Turnaj ve stolním fotbalu

Orel zve všechny zájemce k účasti na turnaji Orla župy sv. Zdislavy ve stolním fotbale

Sobota 22. 4. 2006 od 9 hodin na římskokatolické faře v Jablonci nad Nisou, Horní nám. 12.

Dvoučlenná družstva, kategorie do 15 a nad 15 let, startovné 50 Kč na družstvo.

Přihlášky: do středy 12. 4. 2006 nejlépe na email: orel.jablonec@seznam.cz, nebo na tel. 737 315 868, nebo 607 789 641).

O Albínovi

Z knihy R.D. Jiřího Barhoně: Zlý farář přešel hodného psa

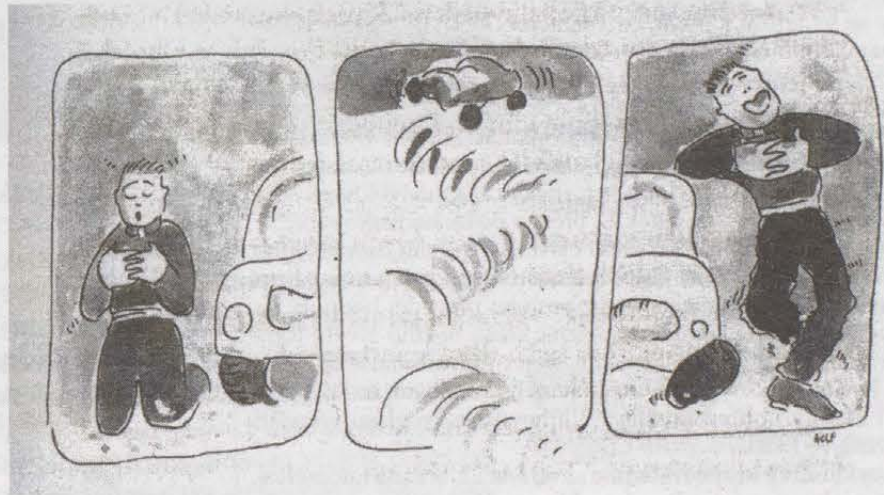
Máte-li doma auto a ujedete s ním 200 000 kilometrů, prožili jste spolu kus života a projeli nemalý kus země. Dalo by se také říci, že k sobě patříte a možná se máte i rádi.

Právě to je můj případ nebo, lépe řečeno, příběh. Příběh osmiletého bílého automobilu zn. Favorit a čtyřcetisedmiletého venkovského kněze, měnícího barvy podle liturgického období. Tomu se, prosím, nesmějte, to je vážná věc. Zatímco já svou barvu i náladu občas měním, mé auto nikdy. Má vždycky slavnostní, bílou. I v tom se od něj musím učit. Málem bych ale zapomněl na to nejdůležitější. Nazval jsem ho Albínem.

Mohl bych napsat, co všechno jsme spolu za ta léta a během těch kilometrů prožili. Jelikož na to ale nemám čas ani talent, uvedu jen pár příhod, které to samy popíší a náš společný příběh nejlépe vykreslí. Jako první musím uvést, že Albína pozdravím a pomodlím se vždycky, když do něj usednu. Zdravím ho slovy: „Ahoj, dobrý ráno,“ a někdy, když se spletu: „Pán s vámi.“ Modlitba před jízdou je stejně důležitá jako pozdrav, dokonce ještě víc. Jednu krátkou mám napsanou přímo na palubní desce. Opsal jsem ji kdesi od Ludvíka Vaculíka a zní takto: „Buď hodný, autičko, řídí tě blebeček.“ To je první ze tří zásad, kterou musí každý moudrý řidič dodržet, chce-li šťastně dojet: pomodlit se. Druhou je třeba dodržovat během jízdy: nikdy nepředjíždět v zatáčce auto jedoucí rychlostí vyšší než 170 km/hod. Třetí věc se pak musí udělat po jízdě: do osobního záznamníku s názvem „Podruhé jsem se narodil“ udělat další čárku. Když je řidič k jízdě takto všestranně připraven, může bez obav vyrazit. Samozřejmě neuvádím takové banality jako prohlédnutí kol, zkontrolování jejich tlaku a počtu apod.

Když s Albínem někam jedu, často si s ním povídám. Jednak proto, abych třeba neusnul, a jednak proto, abych ho také trochu mírnil. Albín se totiž hrozně rád předvádí. Jakmile vidí auto nějaké cizí značky, chová se jako malý kluk a hned ho chce předjet. Inu, je mu nakonec osm let. Musím mu říct: „Uber, chlapče, nejsme na Monze, ale v Kozolupech!“

Zrovna před týdnem při cestě po dálnici do Prahy se předváděl, až to nebylo hezké. Ještě v Plzni jsem nabral stopaře, takový slušný, mladý člověk to byl. Nějaký inženýr. Vyprávěl mi, co všechno má v zaměstnání na starosti, že to tam bez něj vůbec nejde atd. To se ví, že se chtěl Albín před ním ukázat a vytáhl to na stopadesát. Musel jsem ho přibrzdit a říct: „Nepřeháníš to,

strejdo?“ Pan inženýr, který asi nebyl na konverzaci řidiče s automobilem zvyklý, mě požádal, abych zastavil, že si stopne někoho jiného.

Jinak se ovšem naše konverzace nese v přátelském duchu. Já něco řeknu, Albín škytne nebo zavře a jede se dál. Čas od času míváme také bouračku. To bývá zpravidla jen jednou do roka, vícekrát ne. Letos už mohu být klidný, měl jsem ji v únoru. Častěji míváme konflikt s policejní hlídkou. To bývá tak dvakrát, třikrát do roka. Letos už mohu být ale také klidný.

Někteří řidiči jsou tak pověřiví, že vůbec nevyjedou z garáže třináctého – takový nesmysl! Jiní si myslí, že černá kočka, která jim přeběhne přes cestu, znamená smůlu, a hned jedou zpátky. Na tom však asi něco bude. Jednou mi opravdu kolem auta přeběhla, ještě než jsem vyjel. Hodil jsem po ní kamenem,

abych ji zahnal, a rozbil jsem si reflektor. Byla to smůla za devět stovek.

Mnohem častěji však zažíváme s Albínem veselejší věci. Například, když vozíme děti. Děti v autě zpívají, hrají si s řidičem na slepou bábu, zavazují mu oči šátkem a vůbec s nimi bývá vždycky legrace. To se Albínovi líbí ze všeho nejvíce. Méně se to líbilo jednomu policistovi, který nás při tom zastavil a chtěl mi za to udělit pokutu. Když mu ale jedno ze sedmi dětí, které v autě seděly, snědlo bloček, druhé nafouklo balónek a třetí vyfouklo vy-sílačku, nakonec od toho upustil.

Jednou za dva roky jezdím s Albínem na technickou kontrolu. Z toho má vždycky trochu strach. Bojí se, že si ho tam někde nechají nebo mu řeknou: „Jsi už moc starej, pan farář si pořídí místo tebe nový auto.“ To je pak Albín najednou hodný, neškytá, neprská, startuje na první pokus a má o dvě desetiny litru nižší spotřebu.

Po úspěšné technické kontrole mu zase otrne, ale já se na něj nezlobím. Naopak, zajedu s ním k benzínové pumpě a natankuji mu plnou nádrž, ať se má dobře. Když pak je trochu víc času, třeba stojíme-li na červené před semaforem, zeptám se: „Tak co, Albíne, spokojenej?“

„Ale jo,“ Albín na to, „hlavně moc nepovídej a dej tam jedničku, už svítí zelená. Jinak do nás drcne kamion jako minule.“

s laskavým svolením nakladatelství Triton

Autor – farář, který pracuje v plzeňské diecézi (velmi podobné té naší) – říká svou definici života: Život je příliš vážná věc na to, aby se v něm zapomínalo na humor. Proto na pokračování otiskujeme nejlepší z jeho povídek.

97,9 FM (Ještěd), kabelové rozvody, satelit, internet
 Program v Katolickém týdeníku nebo na redakce@proglas.cz

Kafemlýnek, týdeník pro maminky (nejen) na mateřské dovolené, se ve středu 7. března dotkne tématu **Den žen a průvan v šatníku**. K rozhovoru se stylistou jste zváni po půl desáté dopoledne.

Věra Veselá z Centra pro matku a dítě navštíví **Magdazín** ve středu 8. března. Od 9.30 hovoří s **Magdou Hauserovou** na téma **Domácí násilí**.

Říká se, že **děti jsou hosté, kteří hledají cestu**. Jak děti - ony hosty v rodině - uvést do života, jak pomoci této „návštěvě“, aby se stala samostatným člověkem, to bude téma **magazínu TWR**. Na sobotní frekvenci Proglasu. 11. března po osmé hodině ranní uvítá **Vlastimil Kolegar** ve studiu **Tomáše Kolondru**, který pracuje v dětském domově - a o tématu tedy ví své. Rozhovor dostal název **Když ptáčka opouští hnízdo aneb Hajdy děti do světa**.

V pondělí 13. března ve 22 hodin pokračuje ve vysílání Proglasu cyklus věnovaný **Desateru**. Křesťané i nevěřící, laici i zasvěcené osoby se vyjadřují k tomu, co znamená Desatero v jejich životě. Úvahami doplňuje **P. Miroslav Cúth**.

Letos uplynulo 25 let od **zavraždění** tajně svěceného moravského kněze **P. Přemysla Coufala** v Bratislavě. Jeho případem se právě začal zabývat slovenský Ústav památi národa. O známých i neznámých okolnostech tohoto úmrtí bude **Marie Blažková** rozmlouvat s **P. Františkem Lízou**, přítelem zesnulého kněze. Více v relaci **Všimli jsme si** v pátek 17. března po 16. hodině.

Jsmo pozváni poznávat svět i člověka vstupem do vnitřního života trojjediného Boha. Čím bezprostředněji zakoušíme tajemství Jeho života, tím méně máme potřebu převádět hodnoty na vyhocené moralizování. Zakoušená krása Božího života totiž dopřává harmonii životu lidskému, stojí v knize **Tomáše Špidlíka Znáš Boha Otce, Syna i Ducha svatého?** Publikaci z nakladatelství **Refugium** představíme v **Knihovničce Proglasu** v neděli 19. března ve 13.20.

V cyklu **Živý kraj** navštívíme ve středu 22. března **Litoměřice**. Tamní spolupracovnice Proglasu **Marina Koscelníková** pozvala k mikrofonu **emeritního litoměřického biskupa Josefa Koukla**, aby se ho ptala na jeho účast a zkušenosti na poli česko-německé spolupráce dříve i nyní. Začátek ve 22 hodin.

Test: papež Jan Pavel II.

Zanedlouho si budeme připomínat první výročí smrti tohoto významného slovanského papeže.

1. Papež Jan Pavel II. je jméno, které je spojeno s úřadem hlavy katolické církve, jak se však Jan Pavel II. jmenoval občansky?

- a) Jan Nowak b) Karol Wojtyła c) Tadeusz Malysz
 d) Andrzej Malinski

2. Než se stal papežem, působil jako biskup v jednom starém polském městě. Znáte jméno?

- a) Čenstochová b) Varšava c) Krakov d) Gdaňsk

3. Jaká byla jeho první slova po zvolení papežem?

- a) Máme papeže! b) Tož teď uvidíte! c) Radujte se!
 d) Nebojte se!

4. Jako papež navštívil Českou republiku kolikrát?

- a) jednou b) dvakrát c) třikrát d) čtyřikrát

5. Ještě jako biskup navštívil naši diecézi. Bylo to při příležitosti:

- a) pohřbu kardinála Trochty b) výročí litoměřické kapituly
 c) svátku Zdislavy v Jablonném d) výročí Varšavské smlouvy

6. Každý papež má své heslo. Jak znělo to Jana Pavla II.?

- a) Ut unum sint (Aby byli jedno) b) Duc in altum (Zajed' na hlubinu)
 c) Actio, Sacrificium, Caritas (Práce, Oběť, Láska) d) Totus tuus (Celý tvůj)

(správné odpovědi: tajenka: svatý Blažej, kvíz: 1b, 2c, 3d, 4c, 5a, 6d)

A	B	C	D	E	F	G	H	I
M	E	T	R	E	S	T	E	R

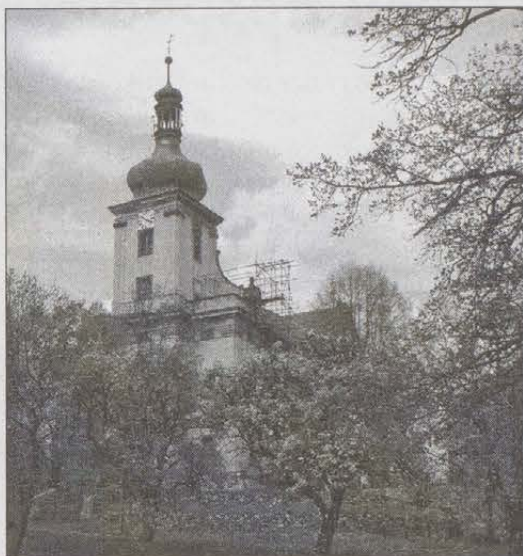
	A - E	C - G	E - I
1	ořech,	dvojče Damiánovo,	email
2	jez,	škopek,	kazit (expr.)
3	socha,	buduje dům,	varování
4	dolovat,	pantáta,	pípat
5	předstíraný,	koření	rostliny
6	založená látka,	hajdy,	báchorka (Ezop)
7	zabalení,	uměl. tanec,	část Prahy
8	apel,	volaná,	letopisy
9	cisterna,	nepustit,	hrací známka
10	metry (slov.)	odplata,	knihy SZ
11	mušelín,	žoldněř,	syn Izákův

Tři pětispísmenná slova v každém řádku se překrývají. Desátý řádek je nápověda. Sloupec E je tajenka (jeden ze čtrnácti svatých pomocníků).

autor: Jana Jermilová

Horní Jiřetín – na pokraji zkázy

V druhém dílu o poutních místech navštívíme místo, které je od Květnova ne daleko (20 km). Narozdíl od horské, klidné polohy květnovského kostela, vybízející k meditaci a odpočinku, bojuje jiřetínský kostel o holé přežití. Hned za hranicemi obce Horní Jiřetín a Černice totiž hlodají uhli obrovská rypadla Mos-tecké uhelné společnosti.

Jiřetín je dávným poutním místem s tradicí sahající hluboko do středověku. Tomuto významu také odpovídá skutečnost, že již nejstarší listina (r. 1263, Protiva z Hrabšiců z Rýznburka) dokládá existenci farního kostela, nepochybně jednoho z nejstarších v oblasti. Již roku 1473 byly uděleny zvláštní papežské odpustky poutníkům. Původní kostel z 13. století byl později nahrazen větším. Nový nechal vystavět pražský arcibiskup (r. 1694–1700) podle plánů architekta Jeana Baptisty Matheye. Jiřetínský kostel patří mezi nejznámější Matheyovy sakrální stavby (další: Křížovnický kostel u Karlova mostu, zámek v Tróji, Arcibiskupský palác na Hradčanech). Od 80. let 18. století sem přicházeli také poutníci k uctění římských mučedníků svatého Donáta a svaté Justýny, jejichž

relikvie jsou zde uchovávané dodnes.

Horní Jiřetín má dvě zpodobnění Panny Marie, která jsou dodnes uctívána – sochu a obraz. První zmínka o pouti k sošce Panny Marie je z roku 1409. Obraz Panny Marie Nanebevzaté se objevil kolem roku 1680 (nyní v kapli na faře). Je to obraz pozdně renesanční. Existuje pověst, že tento obraz byl nalezen při kopání základů v zemi, když se stavěl barokní kostel. Tento obraz ležel ve vrstvě bílého písku, a odtud se pak říká „Panna Maria Na písku“.

Vzácné sochy v interiéru kostela pocházejí od barokního sochaře Jana Adama Dietze, který měl svou dílnu nedaleko Jiřetína – pod zámek Jezeří (jeho sochy můžete vidět též v přesunutém kostele v Mostě, v Chomutově a v Kadani).

Poutě v Horním Jiřetíně: Od roku 1409, kdy je první zmínka o pouti, se nepřerušila tradice poutí dodneška. Pouť se koná na Nanebevzetí Panny Marie. (Na podzim se konala dříve pouť ke svatému Donátovi). Mši o hlavní pouti slouží buď otec biskup nebo generální vikář. Koná se zde také koncert. Jezdí sem rodáci z Německa. Letos dokonce přijel celý autobus na pozvání jiřetínských. V posledních třech letech jsou vztahy mezi Čechy a Němci zvlášť velmi dobré.

P. Grzegorz Czerny, administrátor Horního Jiřetína, doplňuje: „Aktivních farníků je asi jen deset. Letos na půlnoční však přišlo 300 lidí! Mše je každou neděli v 11.00 hodin. V květnu zpíváme litanie, po každé nedělní mši svaté se modlíme Anděl Páně a zasvěcujeme Panně Marii celou farnost. Panna Maria je stále v hlavním oltáři, dokud tam bude, tak Jiřetín nic nehrozí, ani těžba.“

M. D., ing. Buřt, P. Grzegorz Czerny

IZAJÁŠ – nové poselství mesiášské naděje: pokorný a poslušný Hospodinův Služebník

Druhá část knihy (kap. 40–55) nadepsaná jménem proroka ve Starém zákoně nejvýrazněji připravuje současný lid a pozdější čtenáře na přícházejícího Mesiáše – Ježíše Krista.

Všimněme si nyní stěžejních výpovědí druhé části této prorocké knihy, která je svou krásou a bohatstvím myšlenek jakýmsi drahokamem mezi drahokamy starozákoních spisů. To nejdůležitější a zároveň nejpříhodnější odkazující na osobu Mesiáše jsou tzv. „písňe o Hospodinově služebníkovi“ (začátek 42., 49., 50. kap. a konec 52. s celou 53. kap.).

Nalomenou třtinu nedolomí, doutnající knot neuhasi

Hospodinův služebník, který hraje ústřední roli v budoucím rozšíření Boží spravedlnosti a pokoje nejen v Izraeli, ale po celém světě, nebude působit pomocí prostředků, které jsou všeobecně používány mocnými tohoto světa. Na rozdíl od co nejhlučnější a vsudypřítomné propagandy císařů a králů, kteří chtějí ve společnosti poddaných něco prosadit, Hospodinův služebník nekřičí a hlas nepozvedá, nedává se slyšet na ulici. Jeho působení má však paradoxně tak mocnou odezvu proto, neboť je obdařen Duchem Božím a zcela nezištně, obětavě a vytrvale prosazuje Boží vládu mezi lidmi v duchu lásky a starosti především o osobně či společensky postižené. Vložil na něho svého ducha, ... neochabne, nezlomí se, dokud nevykoná na zemi soud. ... Já Hospodin jsem tě povolal ..., abys otvíral slepé oči, abys vyváděl vězně ze žaláře. Boží služebník nebude působit v duchu masového a pompézního prosazování určité ideologie, ale jeho styl prosazování ideálů spravedlnosti a pokoje bude úspěšný díky jeho krajní obětavosti, vytrvalosti a tiché, oddané věrnosti Hospodinu.

Povolání již v mateřském těle

Druhá písň o Hospodinovu služebníkovi je nesena myšlenkou intenzivní Boží výchovy. Hospodin svého služebníka, který se má stát světlem a spásou všech národů, velice usilovně a trpělivě vychovává. Jeho výchova

se neomezuje pouze na služebnickovo dětství a dospívání, ale zahrnuje celý jeho život, dokonce již od doby počtí v těle matky. Už v této rané době existence vtiskuje Hospodin svému vyvolenému schopnosti pro budoucí výjimečné poslání. Služebník si toho je ve své dospělosti dobře vědom: Hospodin mě povolal z života mateřského; od nitra mé matky připomínal moje jméno. Hospodin vychovává svého služebníka k duchovnímu boji za spravedlnost, oslavu Boží, shromáždění rozptýleného Božího lidu. Zde slouží za krásné přirovnání bojové zbraně tehdejších lidí: Učinil má ústa ostrým mečem, ... udělal ze mne výborný šíp. Služebnickova slova jsou nesena Božím poselstvím soudu nad zlem a osvobozením dobra – to je přirovnáno k meči. Bude působit i na velikou vzdálenost, jeho vliv bude stejně pronikavý jako šíp.

Nastavuji záda těm, kteří mě bijí, a své líce těm, kdo rvou mé vousy

Služebnickovo poslání nejenže nebude lehké a pohodlné, ale je mu nepokrytě již od počátku sděleno, že jeho práce bude nerozlučně spjata s utrpením, ponížením a pocití marného úsilí. Nicméně je mu zaslíbena neustálá blízkost a pomoc Hospodina: Panovník Hospodin je moje pomoc, proto nemohu být potupen, proto tvář svou nastavuji, jako kdyby byla z křemene, a vím, že nebudu zaháben. Neochvějná důvěra v mocnou podporu a ochranu Boží se mu stává neproniknutelným štítem a bezpečnou hradbou. I ti nejmocnější a nejnásilnější nepřátelé se v této důvěře stávají neškodnými slabochy přirovnanými k rozpadajícím se šatům, které rozežere malý hmyz: Hle, ti všichni zvetší jako šat, sežerou je moli.

Spatří potomstvo, bude dlouho živ a zdárně vykoná vůli Hospodinovu

Poslední a zároveň nejslavnější písň o Hospodinovu služebníkovi je nádherným akordem zdařilého Božího díla mezi lidmi skrze svého věrného,

Izajáš od Rafaela Santi

který se odevzdává do služeb Božího díla bez ohledu na svůj prospěch. V této své oddané věrnosti se stává zástupnou krvavou obětí za hříchy druhých. Jeho ponížení, rány, krev a zavržení jsou oním bitevním polem, kde se rozhoduje boj mezi dobrem a zlem, mezi láskou a sobectvím, mezi pokorou a ješitností. Skrze služebnickovu heroickou obětavost a nezištnost prosazuje Bůh do lidského světa své milostivé hodnoty, jež jediné, ačkoli odmítané, mohou světu přinést tolik potřebné dary spravedlnosti a pokoje. Zmučený, znetvořený, zkrvavený, na smrt nemocný a opovržený, jako mlčenlivý beránek vedený na porážku, vstupuje Hospodinův služebník do všech zel lidského světa – do světa hříchu, zloby, násilí, sobectví a pýchy. Utká se s nimi na jejich vlastním bitevním poli, ovšem jinými zbraněmi, které však jediné mohou zvítězit, poněvadž jsou to zbraně Boží: krajní nezištná trpělivost, bezpodmínečná láska, pokorná poslušnost.

Jiště nás spontánně napadne: za označení „Hospodinův služebník“ můžeme bez výhrad dosadit jméno: Ježíš Kristus. V poslušném spojení s ním pak každý křesťan.